

Un president més fort, un país més lliure

«*Qui és el ?guapo? que se li plantarà davant? Duran i Lleida? Connais pas!*»

El resultat de les eleccions europees de diumenge assenyalen clarament tres elements referencials.

El primer és el de la mobilització, la participació del poble català. Contra els qui parlaven que el *soufflé* de l'independentisme anava de baixa, s'ha constatat, que tot el contrari. El procés continua, i ara, el nostre objectiu és clarament la celebració de la consulta del 9-N. Les eleccions a Catalunya s'han seguit especialment a Europa, i és ben obvi que l'augment de participació, en un context de disminució arreu, és un senyal clar que anem a per totes.

El segon element referencial és la brutal victòria de les opcions favorables a la consulta. Ha estat com un tsunami que ha escombrat els espanyolistes. Fent un acudit fàcil, ha estat una estratègia *win-win* que, com ja acostuma a ser repetitiu, deixa els espanyols bocabadats i sense capacitat de reacció. Han rebut tan fort, que trigaran en assumir-ho, i quan ho facin, ja sabem tots què vindrà: les amenaces, els insults? Són tan previsibles com avorrits. Però nosaltres, cara a barraca.

Finalment, és que el president Mas ha sortit reforçat d'aquestes eleccions, sobretot en el sentit que ara no hi ha cap mena de dubte respecte el camí que ha de seguir. Només, n'hi ha un, de camí, i és el que ell va anunciar el 2012. Qui és el ?guapo? que se li plantarà davant? Duran i Lleida? *Connais pas!* Aquest sí que realment ha rebut ben fort en aquestes eleccions. La seva insignificància és tan pregonada, que no sé ni què faig jo escrivint-ne, amb la feina que hi ha per preparar el 9-N. I no parlem dels Navarro, Sánchez Camacho i tota la galeria dels horrors que hi pengen? Estan tan estabornits que encara no saben on són?

Tenim un país mobilitzat, tenim un bloc sòlid, i tenim un president compromès. Ara per arribar al 9-N, cal agafar tota l'embranchida possible i preparar-nos per al darrer esprint. D'aquesta manera, demostrarem que hi ha un sincer sentit d'estat, d'Estat català, naturalment, i que hem deixat enrere, les actituds pròpies de pobles sense estat, que s'estomaquen entre ells, mentre els amos s'ho miren amb menyspreu. I en gaudeixen.